

2) Skal artikel 15 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at det deri fastlagte princip også anvendes uden begrænsninger på farmaceuterhvervet, uden at den offentligtretlige betydning af dette erhverv begrundes forskellige ordninger mellem indehavere af apoteker og indehavere af håndkøbsudsalg hvad angår salg af de i det første spørgsmål omhandlede lægemidler?

3) Skal artikel 102 og 106 TEUF fortolkes således, at forbuddet mod misbrug af en dominerende stilling uden indskrænkninger skal anvendes på farmaceuterhvervet, henset til, at den farmaceut, der er indehaver af et traditionelt apotek ved at sælge lægemidler i medfør af en koncession med den nationale sundhedsmyndighed begunstiges af, at indehavere af håndkøbsudsalg ikke må sælge lægemidler i kategori C, uden at dette har en gyldig begrundelse i de rent uomtvistelige særpræg hvad angår udøvelse af farmaceuterhvervet, som er knyttet til beskyttelsen af folkesundheden?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Tivoli (Italien) den 7. november 2012 — Antonella Pedone mod Maria Adele Corrao

(Sag C-498/12)

(2013/C 26/50)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Tivoli

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Antonella Pedone

Sagsøgt: Maria Adele Corrao

Præjudicielle spørgsmål

1) Er artikel 130 i dekret fra republikkens præsident nr. 115 af 30. maj 2002 om retshjælp ifølge italiensk ret — for så vidt den bestemmer, at udgifter til forsvarer, dommerens hjælpepersonale og tekniske rådgivning nedsættes til det halve — i overensstemmelse med artikel 47, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter der ydes retshjælp til dem, der ikke har tilstrækkelige midler, hvis en sådan hjælp er nødvendig for at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse?

2) Er artikel 130 i dekret fra republikkens præsident nr. 115 af 30. maj 2002 om retshjælp ifølge italiensk ret — for så vidt den bestemmer, at udgifter til forsvarer, dommerens hjælpe-

personale og tekniske rådgivning nedsættes til det halve — i overensstemmelse med artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder, der er gennemført i EU-retten ved artikel 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6 [TEUF]?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Tivoli (Italien) den 7. november 2012 — Elisabetta Gentile mod Ufficio Finanziario della Direzione Ufficio Territoriale di Tivoli m.fl.

(Sag C-499/12)

(2013/C 26/51)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Tivoli

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Elisabetta Gentile

Sagsøgt: Ufficio Finanziario della Direzione — Ufficio Territoriale di Tivoli, Fabrizio Penna og Gianfranco Di Nicola

Præjudicielle spørgsmål

Er artikel 130 i dekret fra republikkens præsident nr. 115 af 30. maj 2002 om retshjælp ifølge italiensk ret — for så vidt den bestemmer, at udgifter til forsvarer, dommerens hjælpepersonale og tekniske rådgivning nedsættes til det halve — i overensstemmelse med artikel 47, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter der ydes retshjælp til dem, der ikke har tilstrækkelige midler, hvis en sådan hjælp er nødvendig for at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse?

Sag anlagt den 6. november 2012 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-500/12)

(2013/C 26/52)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved J. Hottiaux og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede)

Sagsøgte: Republikken Polen

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Kommissionens direktiv 2011/18/EU af 1. marts 2011 om ændring af bilag II, V og VI til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/57/EF om interoperabilitet i jernbanesystemet i Fællesskabet ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.

— Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 31. december 2011.

⁽¹⁾ EUT L 57, s. 21.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 8. november
2012 — Thomas Specht mod Land Berlin**

(Sag C-501/12)

(2013/C 26/53)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Thomas Specht

Sagsøgt: Land Berlin

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig direktiv 2000/78/EF ⁽¹⁾, med hensyn til et omfattende forbud mod uberettiget forskelsbehandling på grund af alder fortolkes således, at det også omfatter nationale bestemmelser om aflønning af tjenestemænd i delstater?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret, at en national bestemmelse, hvorefter størrelsen af en tjenstemands grundløn ved etableringen af tjenstemandsforholdet afhænger afgørende af den pågældendes alder og efterfølgende først og fremmest stiger i takt med varigheden af tjenstemandsforholdet, udgør en direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder?
- 3) Såfremt også det andet spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at en sådan national bestemmelse begrundes med det lovgivningsmæssige mål, at erhvervs erfaring skal belønnes?

- 4) Såfremt også det tredje spørgsmål besvares bekræftende, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de personer, som har været udsat for forskelsbehandling, skal aflønnes med tilbagevirkende kraft efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling?

Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatningsansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser?

- 5) Er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret til hinder for en national foranstaltning, der lader kravet på (efter-)betaling eller erstatning være afhængigt af, at tjenestemanden har gjort dette krav gældende hurtigt?
- 6) Såfremt det første til det tredje spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret, at en overgangslov — hvorefter de gamle tjenestemænd (Bestandsbeamten) alene indplaceres på et løntrin i den nye ordning på grundlag af beløbet for den grundløn, de har erhvervet i henhold til de tidligere regler om aflønning (som indebærer en forskelsbehandling) på datoen for overgangen, og hvorefter den videre opstigning i højere løntrin således uafhængigt af tjenstemands absolutte erfaringsperiode kun beregnes efter de erfaringsperioder, der er tilbagelagt fra overgangslovens ikrafttræden — udgør en vedvarende opretholdelse af den bestående forskelsbehandling på grund af alder, indtil det pågældende øverste løntrin er nået?

- 7) Såfremt også det sjette spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at denne ubegrænset vedvarende ulige behandling kan begrundes med det lovgivningsmæssige mål, at overgangsloven ikke (kun) skal beskytte bestående erhvervede rettigheder på datoen for overgangen, men (også) forventningen om den prognosemæssigt forskaffede livsindkomst i henhold til de tidligere regler om aflønning i den pågældende lønklasse?

Kan den vedvarende forskelsbehandling af gamle tjenestemænd være begrundet, fordi den alternative regulering (individuel indplacering også af gamle tjenestemænd efter erfaringsperioder) ville være forbundet med en større administrativ byrde?

- 8) Såfremt det syvende spørgsmål besvares med, at forskelsbehandling ikke kan være begrundet, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de gamle tjenestemænd skal aflønnes med tilbagevirkende kraft og fortløbende efter det højeste